

SZÉL-FOGLALÓ

Széltelepítés a Fogaras lábánál Wyfalw és Ernuth vitéz nyomában

(Folytatás az 1. oldalról)

Azt ma már nemigen vitatja senki, hogy e szálláscsere csak az első volt a további „szélebbre telepítések” sorozatában. A székelyt váltotta a szász, a besenyőt pedig a német keresztes miniállam a Barcaságban, az elő-*Altlandon*. A németeket, vagyis a „királyi magyarokat” vallon, francia, olasz telepek váltották fel. Hogyan láthatták telepítő királyaink e *hospesek* jövőjét? Az elmagyarosító politika már korábban is hatékonyan bizonyult: például a kabar/türk-székelyek gyors beolvadása (950 körül még kétnyelvűek, azaz türk-magyarok voltak, a 11.századra teljesen elmagyarosodtak), de a Róma utáni pannóniai síkság olvasztótégely-szerepe is példaként állt előttük. De ennyire összevegyíteni a falvakat! Az odébb tolt székely határörnmzet például – az *Erdély rövid története* szerint – arra a későbbi Székelyföldre telepedett rá,

ahol „*a helyi alaplakosság...szláv volt*”. Hasonlóképpen a Kárpátokon túlról érkező románok szintén rátelepedtek a már létező településekre: „*Ahogy korábban a német-vallon telepesek, az Olt vidékére érkező románok sem lakatlan területeket vettek birtokukba. Az Olt mentén összesen 18 településről tudunk a 13-14 században.... Talmács (1265), Szakadát (1306)... Galt (1211)... Kolun (1332), Árpás (1223)... Venice (1235)... Talmács neve besenyő; Galt vallon-francia... Venice az olasz Venezia-ból, Kolun a német Köln-Colonia-ból ered. Ezek [Talmács, Galt, Venice, Kolun] külföldi telepesek által adott nevek. A többi falunév mind magyar...*”.

És akkor jönnek a román „újfaluk”, a „rátelepedők” településnevei, pontosabban a havasalföldi bojárok számára „kiutalt” birtokoadományok sora, amelyek már a 13. század elején füzérré állhattak össze a maguk bojárcsaládjaikkal, akik „*nyilván magukkal hoztak román paraszti telepeseket, valamint cigány rabszolgákat is*”.

Ha rápillant valaki Erdély honfoglaláskori vegetációs térképére, megborzong a sok a „csík”, „desertum”, „terra”, „nova plantatio” láttán. A

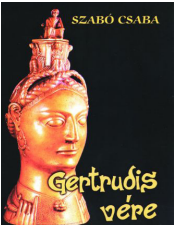
széltelepítés során ezeket a mocsarakat, erdőket kellett legyőzni. A „szélhatárok” is vadak, őstermészet jellegűek voltak: a legalsó „szélcsik” a Fogaras mord vonulata, egy kicsit fölötte az Olt kék szalagja, legfelül pedig a célfolyót, az Oltot jó darabon vállvetve követő Hortobágy. Akiket ide telepítettek, minden bizonnyal kemény fickók lehettek, akárcsak a kerci (francia) ciszterciták, akiket dolgozni (mocsarat csapolni, vadont irtani) és imádkozni telepített ide III.Béla, illetve ennek fiai: Imre és II.Endre.

Aki mindezek tudatában indul meg magyar szórványtelepülés-gyökereket keresni az Olt Szeben megyei partjai mentén, biztosan élményekben gazdagon tér majd meg portyájáról. Amennyiben ugyanis nem sikerül a „széltelepítés” vonalait, viharainak nyomait megtalálni a helybéliek folklórjában, földrajzi neveiben, akkor a közelmúltban, a szocializmus idején végbevitt jelenkori kolonizálás által lendületesen átrajzolt etnikai térkép tanulmányozásában merülhetünk el...

(Folytatjuk)

OLVASÓ-LÁMPA

Szabó Csaba: Gertrudis Vére

Jelen kötetében a szerző sajátos, az egri hullócsillagokban is gyakorolt „regényes nyomozás” műfajának hagyományát folytatja, magyar történelmi személyiségek szépirodalmi művekben megrajzolt alakját vizsgálja felül. Ugyanakkor párhuzamot von a XIII. századi Anglia szokásrendje, világa

és a magyarországi között szépirodalmi művek alapján, történelmi körképet vázol. Szaktanulmányok alapján „pontosít”, de a laikus olvasót célozza meg, ezért is műve olvasmányos, esszéyszerű.

Műve viszont nemcsak összehasonlítás, hanem mítoszrombolás is, elsősorban a magyar köztudatban Katona József Bánk bánja alapján kialakult Gertrúd-képen változtat. Rávezet arra, hogy Katona drámájának révén mennyire téves kép él mindannyiunkban a „magyargyűlölő” királynéről. Elégtételként is elkönnyelhető, a bennük élő irodalmi/történelmi alakok

újrarajzolása a valós történelmi adatok tükrében.

A több regényelemből összeállított történelem nem lép föl a történelmi hitelesség igényével, teret enged a fantáziának is ott, ahol ezt az adatok hiánya megengedi. Irodalom és történelem jelen esetben átjárható atárterületén jár, hiszen célja az elgondolkodásra, továbbgondolásra késztetés, és nem forrásmunkák alapján történő pontosítás, netán Katona József drámájának felülbírlása.

Mihály Krisztina

Firma de proiectare
in domeniul
construcțiilor civile
si industriale
S&B
S&B IMPEX S.R.L.
Str. Avram Iancu nr.15
Sibiu
Tel./Fax:0269-213-185

Piata 1.Decembrie 1918 nr.6
Tel:0269-218-253 / 0269-212080
Mobil:0744-767-643 / 0788-767-602
Fax:0269-217-721
E-mail:office@concefa.ro
Web:www.concefa.ro

SZÉL-FOGLALÓ

Széltelepítés a Fogaras lábánál Wyfalw és Ernuth vitéz nyomában

Nagyszeben határát elhagyva kelet felé fordul az országút – búcsút mond a dél felé rohanó havasalföldi Olt-sztrádának. Felteszem magamban a kérdést: vajon mi járhatott a fejében Árpád-házi királyainknak, akik betelepítették – több hullámban – a szászokat, és utóbb nekik is adományozták a Szászvárostól Homoróddarócig tartó Olt-földcsíkot? Határörnmzetnek biztos nem szánták a szászt, hiszen a határörvonal megvolt már, amelyet meg lehet húzni a – többek között - besenyő-talmács nevet viselő településnevek alatt a térképen, és azt is tudjuk, hogy e vonalat már a 12. század közepén keletebbre tolták a mai Székelyföld felé. A besenyőket, talmácsokat, székelyeket mind „szélebbre” telepítették, hogy helyet adjanak a „külföldi” telepeseknek. Szélebbre telepítés: szélfoglalás. Meghúzták–megvonták a határvonalat hol biztos, hol reszkető kézzel, a rajzoló mécsesét meg ki-kioltották történelmi huzatok, otthont teremtő viharok. Aztán elült a szél, és lőn világosság.

(Folytatása a 4. oldalon)

Szabó Csaba

A **Világhírnév** - **VILÁGH**álós (**H**)I**R**odalmi **NÉV**-sorolvasó) olyan riportokat, könyvrecenziókat közöl, amelyek az újtranszilvanizmus fényében láttatják Erdély szórványvidékeinek mindennapjait.

A www.vilaghirnev.net honlap nyomtatott változatát a Polysoft Kft. működteti. Felújítva / megjelenik kéthetente. Igazgató:Szegő József Főszerkesztő:Szabó Csaba Olvasószerkesztő:Szabó Attila Tördelés:Kováts Gyula **Megrendelés:0264-555718** **Ára nincs.**Azaz:megfizethetetlen.

PENGE - VÁLTÁS

Evangeliumturizmus és posztinkvizíció

Olvasom a pápaválasztás médialecsapódásait, és azon csodálkozom, hogy most egyszerre mindenkinek véleménye van a dologról; nem lett mindenkiből egyszerre buzgókatolikus, csupán buzgópápaválasztási szakértő. Főleg azok tűnnek ki, akik eddig annyit tudtak a római-katolikus vallásúakról, hogy „húzzák le a szenteket”. Szalagcímek hirdetik a hollywoodi forgatókönyvbe illő sztorikat, és megszólalnak olyanok, akik most hallanak először a konklávéről, no meg arról, hogy a pápaválasztás ősi szertartás, Istennel való bizalmas kapcsolat, amikor is a bíborosok hitük szerint a a Szentlélek erejét hívják segítségül a helyes döntés meghozatalára. Show lett tehát a pápaválasztás, és ennek örvendeni kell, hiszen a sok tévéadó – no meg a manapság olyannyira divatos általános műveletlenség újságírói keresztshada - valójában az evangelizáció eszközévé válik ily módon: hirdetik azt, amit Péter, a köszikla és társai kezdtek el valamikor időszámításunk elején.

(Folytatása a 2. oldalon)

PÁLYA - KÖZELBEN

Sarkított dimenziók a Melles völgyében RMDSZ-cowboy a pöttöm Colorado partján

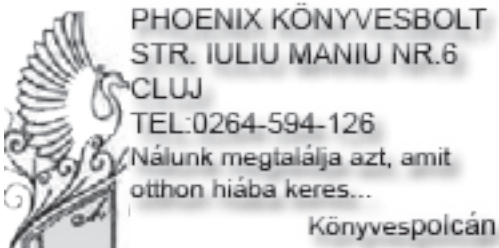
Az emberek azt hiszik, hogy a titkok éppen ott tanyáznak, ahol a rejtélyek után kutatók lábatlankodnak. Egy folyó is lehet rejtélyekkel terhes: a vándor már akkor ilyennek látja, amikor még csak nehéz illatát érzi, és valójában fogalma sincs arról, hogy milyen irányba is folyik. Előlegezett titkozatosság ez. A futó habok hidege aztán felfüggeszti ezt az érzést, de elemi erővel támad fel újra, amikor az ember maga mögött hagyja partjait, és érzi tisztán, mint a víz: semmit sem értett meg életéből. És akkor jön a tanácstalanság, hiszen nem lehet titokban élni: mindenki szeme láttára kell futni – még akkor is, ha ér- és cél nélkülinek tetszik a pálya, a meder.

1. Kistestvér - Nagy Testvér

Néhány évvel ezelőtt történt, hogy **Borsos László** bethleni tanító, az első Melles-közelben készült tévériportom forgatása közben elültette a fülembe a szép hasonlatot: Bethlen valójában egy nyitott kapu, hiszen ide nyílik a Nagy Szamos, ide az országút, ide a Melles völgye. Emlékszem, annyira képszerű volt bevezetője, hogy elkalandozott a figyelmem: a Mellest láttam magam előtt, amint Bethlen kapuján kopogtat, bebocsátást kérve a Nagy Szamosba – láttam a partjain gyöngysorba összeálló magyarlakta településeket: ismeretlenül is

(Folytatása a 3. oldalon)

Szabó Csaba

PHOENIX KÖNYVESBOLT
STR. IULIU MANIU NR.6
CLUJ
TEL:0264-594-126
Nálunk megtalálja azt, amit
otthon hiába keres...
Könyvespolcán

MOTOR ES AUTO
1037 Cluj-Napoca str 298
TEL:0264-64878
GUMI SZERVIZ
450031 Zalau
Str.22Decembrie 66
Tel:0260 661 752
Fax:0260 660 598

COLOR-PRINTS R.L.
Tipografie offset
colorprint@netcompsj.ro
www.optipar.com

PENGE - VÁLTÁS

Evangéliumturizmus és posztinkvizíció

(Folytatás az 1. oldalról)

Aki nem hívó, de fogékony az elvont dolgokra és lelki élete is igényli valamilyen formában a misztikát, annak felkelti az érdeklődését a dolog mögött meghúzódó eszme; van akit pusztán a szenzáció, a Vatikán-head line érdekel, és van akita látványosság, a globális cirkusz nyűgöz le. Tehát a világ, a közvélemény így vagy úgy, de mégiscsak rájön arra arra, hogy vannak még tiszta lapok is a mindennapi élet kalendáriumában. Akinek van füle, úgyis meghallja. Akinek nincs, hát nincs. Az Egyház nem küld kitűzős prédikátor-ügynököket missziós munkára, nem terel be senkit erőszakkal az akolba, hogy javítsa „eladási mutatóit” és erősítse sorait. Szabad világban élünk – ki-ki belátására van bízva, hogy milyen formában foglal állást. Vagy nem foglal. A szent életű János Pál azt mondta: szereti a hitetleneket is, mert meggyőződése, hogy ők nem Isten, hanem egy hamis istenképet utasítanak el. A távirányító korszakában megtalálhatja bárki azt a gombot, amelyik kedvenc csatornáját hívja életre.

Politikai oldaláról is szemügyre lehet venni a hitéletet. Ami például engem illet: ha rajtam állna, igazolványokat bocsátanék ki azok számára, akik hisznek, és ezek nélkül senkit nem engednék be misére, szentségekhez járulni, stb. Ha csak bámeszkodni jönnek hozzánk, Isten hozta őket. De egyébként: kint tágasabb, mert ott nagyobb a zaj, több a látványosság. Itt bent: csak hókusz-pókusz van, úrfelmutatás meg hasonló ceremóniák. A túristabuszok a templom árnyékában, a cinteremben leparkolhatnak, elkölthetik tízóraijukat. *Show must go on*, de nem nekik. Nincs igazolványuk. A katolikusok egymás között akarják hitük szent titkait megélni. Aztán folytatódhat a vizuális evangéliumturizmus. Jöhet a média, jöhet a nagy teobiznisz. A pápaválasztás közléstényesség – panem et circenses, de az Úrfelmutatás nem az. Ha tölem függene, külön templomokat jelölnék ki... kirakat-templomnak. Ezekben nyugodtan ülhetne vagy állhatna egymás mellett az ateista szenátor, az ásitó miniszter, a nemzetmentő politikus, a Szűz Mária-kultusszal nyíltan gúnyolódó

riporter, a trágáru lélegző újságíró.

Ez az igazolvány olyan lenne, mint az, amelyen Szent István koronája díszleg. Római katolikusságot igazoló igazolvány. Brrr. Beleborzongok még a gondolatába is. Az igazolványok egyszer és mindenkorra valakit valahova tartozónak tekintenek, végérvényesen, megfellebbezhetetlenül, másokat pedig kirekesztenek. A hit nem ilyen dolog, nem lehet szellemi voltát ilyen formában vulgarizálni. Jöjjenek a báméskodók, a szenzációra vágyók, a megszellőztetett kulisszatitkokra éhes sajtó, a kibeszélő- és valóságshow papjelöltjei. Igen. Mert Ő szelíd és alázatos szívű. Nem oszt igazolványt.

Mégis nehéz elfojtani magamban az igazolványosdit. Kincsekről van szó, meg a mennyország kulcsairól, tehát kell lennie kiválasztottaknak is, akik igazolványuk felmutatásával előnyt élveznének az egyház által teremtett szellemi, kulturális és anyagi javak használatában. Például mi, római-katolikusok kedvezményesen vehetnénk mindennapi kenyérünket, jutányos áron bocsájtatnának meg bűneink, tucatonként olcsóbban ren delehetnénk kísértés-legyőző, sátánfelismerő készüléket, kisebb anyagi ráfordítással nyugodnánk bele mennyei atyánk akaratába, és persze ingyen utazhatnánk Csíksomlyóra, Santiago de Compostellába, Lourdes-ba, Rómába vagy Páduába...

Tudom, hogy ötletem posztinkvizíciós gondolatokként hat: lelkem rajta. Elvégre a jelenlegi pápa nevét is emlegették már az inkvizíció kapcsán. Tudom, hogy nem közisismert: az a Jozef Ratzinger, akiről azt vélték tudni, hogy Karol Wojtyla árnyékában nőtt pápává, a nyolcvanas években olyan kemény vonalat képviselt, hogy Peter de Rosa – a volt jezsuita – már akkor (1988) külön felhívja rá a figyelmet *Krisztus helytartói* című kötetében: „*[II.János Pál] a pápai misén nem csak a flamingóként csillogó bíborosokat látja maga körül, vagy az olyan egyházfejedelmeket, mint a hóféhér hajú müncheni Ratzinger, aki 1982 óta a Hittani Kongregáció prefektusa – e hivatal azelőtt a szent inkvizíció nevét viselte*”. S ha már Peter de Rosánál tartunk, hadd jegyezzem meg: azért tartom hitelesnek vívódásait (a kötet alcíme sokatmondó – *A pápaság árnyoldalai*) - mert ugyanolyan

inzenzitással éli meg az Újszövetséget, mint Karol Wojtyla. Azaz: mindketten belülről is látják a krisztusi történetet. Rosa Péter szemével lát: *[Pétert] emlékei vették szüntelenül körül. Visszaemlékezett az elhívásra: 'Jer, kövess engem!'. Mindent feladott: hálót, mesterségét, függetlenségét. Szavát adta és soha nem vette vissza – egyetlen kivételtől eltekintve. Voltak dolgok az életében, amelyeket mélyen szegyenlett.*” A költő Wojtila Jánosban érzi a legotthonosabban magát: „*Anyám, ne csöndesítsd ezt az érzést/, de vedd e hullámot gyöngéd kezébe s fordítsd/ felém./ Ő kért erre Téged./ János vagyok, a halász*”. Higgye el, kedves Olvasó: nem mindenkinek adatik meg belülről látni a Történet körvonalait. Az is igaz viszont, hogy kívülről is egyre nehezebb. II.János Pál pápa volt az első egyházfő, aki belenőtt a médiaforradalomba, XVI.Benedek a második. Az előbbi költőként predesztinált volt a szépség- és egységkeresésre, és ezt verseinek tucatjai, sőt legismertebb színműve, *Az Aranyműves Boltja* is igazolja (a Völegény – valójában Jézus – felé futva a hűtlenség határára sodródott feleség férje arcát ismeri fel: *”a nekem megígért, gyorsan közelgő Völegény felé futottam, az Ő arca István arca volt”*). A magyarázat egyszerű: Ratzinger nem költő, viszont az ő pályafutásából is hiányoznak a politikai, gazdasági evangéliumturizmus jelei. (Nem szentírás Peter de Rosa szava, de talán nem lenne érdektelen a Jozef Ratzinger névelődjéről, XV.Benedekről írt néhány soros megjegyzését idézni: „*[A X.Pius után következő két] pápa – XV.Benedek és XI.Pius - intellektuálisan pehelysúlyúnak számítottak. Keveset tettek azért, hogy az egyházat felkészítsék a modern világgal való találkozásra*”).

Ratzinger sajnos *német*, és nem az a végtelenül rokonszenves, kicsit bohém lengyel, aki hitt abban, hogy nemcsak a temetése lesz olyan alkalom, amikor mindnyájan egymás mellé ülünk/állunk. „*Valamennyien két városból, de egy szívből származunk (Karol Wojtyla: A két város)*” XVI.Benedek nem csodálja Sean Connery, a bencés detektív felejthetetlen alakítását *A rózsza neve* című filmben, és nem fogja őt vatikáni diplomatának kinevezni. De Mel Gibsont, a hollywoodkatolicizmus exponensét sem.

Ez persze nem jelenti az, hogy valaha is fontolóra veszi a római-katolikus igazolvány kiállításának lehetőségét.

Szabó Csaba

PÁLYA - KÖZELBEN

Sarkított dimenziók a Melles völgyében RMDSZ-cowboy a pöttöm Colorado partján

(Folytatás az 1. oldalról)

is ismerős, barátságosan idegen házakat, a jelennnel való megbékélés hangulatát árasztó öreg kastélyait, amelyeken itt-ott még felsejlik egy-egy címer, udvarukon egy-egy csonkig zúzott kőoroszlán. Annyira eltávolodtam az interjútól, hogy végül csaka Lacirutinjamentett meg. Azóta sem történt velem ilyen , és itt az azótán van a hangsúly. Ez is része a titoknak.

Több ízben is megfordultam ebben a parányi völgyben, ahol a még pöttömebb Melles mintha kanyont vágna - mint a vörös Colorado. Először csak végigjártam a partmentét egészen Mezőverese gyházáig: Apanagyfaluval kezdtem, majd Borzás, Kékes, Almásmálom – odaát pedig Vice. Nem tudom, miféle gyöngédség késztet arra, hogy Bethlen, azaz a „kapu” előtt a völgy irányába nógatva autónkat, az első állomásunkat, Almásmálomot kistestvérnek nevezzem, a legkisebb királyfinak. Hiába intettek kalauzaim, hogy a Melles-völgy két községgközpontja, Apanagyfalu meg Kékes nem veszi jónéven a legkisebb Melles-testvérke iránti elfogultságomat, én akkor is kitartottam amellet, hogy Almásmálom a kiskirályfi ebben a völgyben. Ez a szerep jár neki abban a színjátzó körben, ahol családtagjaival együtt műkedvel, és gyermeki őszinteséggel vívják harcaikat az istenhátamögötti dombhajlatokban; egyszer az is megfordult a fejemben, amint fáradtan burrogott velünk az autó a sötétben alkalmi szállásunk felé, hogy innen talán élő adásban lehetne közvetíteni magát a kisebbségi, pontosabban: félszórvány magyar életet. Olyan lenne, mintha a Nagy Testvér, azaz mindenki szeme láttára élénk. Titok is lenne, meg leleplezés is: akár a Melles léte, azaz a Bethlen-kapuba ömlő pöttöm Coloradóé.

Most elfordul az autó velünk az almásmálomi letérőnél: ez egyszer Kékes az úticélunk.

Címünk: 400105
Cluj-Napoca,
Bd. 21 Decembrie
1989 nr.21.

Telefonszámunk:
+40-264-592729.

2. Sarkított valóság

Zabolai István alpolgármester nevével már a Melles völgyének torkolatánál találkozunk. Messziről megismerni Pistát a nagy hajáról: a helybéliek tudni vélik, hogy a cowboyoknak is ilyen sörényük van. De ő nem különc, hanem különleges ember: rugdossa a gólokat a „nagy csapatban”. A nagy csapat pedig vezeti a tabellát a környékbéli magyar falvak önszervezett bajnokságában!

Megdöbentő és megindító ugyanakkor, hogy a kékesiek – és persze általában a falvak lakói – mennyire sarkítva látnak bizonyos dolgokat az életben. És így meg tudják ragadni a lényegét. Amikor ugyanis „a Pista”, megjelenik hivatalának folyosóján, román kollégáim pusmogásából ezek a szavak szűrődtek ki: *eremdéesz-cowboy*.

– Már az iskolában szerettem hosszú hajjal járni – érti el pillantásainkat –, és volt is miatta elég bajom. Ez egy **döntés** eredménye volt – nyomja meg a szót -, ugyanis ez volt első felnöttes elhatározásaimnak egyike. Ez már az én egyéniségetem tükrözte. Az is benne volt a dologban, hogy a múlt rendszerben hosszú haját viselni, és ezt tudatosan felvállalni amolyan ellenállásnak számított. Nálunk a völgyben egy kicsit megkopott már az irodalmi magyar nyelv, így hát úgy mondom, ahogyan mi szoktuk: „senki nem döntött már el engem, és a hosszú hajam egy kicsit demokrácia is volt”. Persze ott volt a kamaszkorom Rolling Stones-korszaka, a lázadások időszaka. Az Omegásoknak is hosszú hajuk volt. Egy szó mint száz: valóban nagyhajú vagyok. Most már szürkül, de hát az idő kereke még a Melles országútján sem lassít.

- *Ha már az országuátnál tartunk: jó lenne végre behatárolni Kékest. Én annyira elfogódom mindig a völgybe érkezve, hogy mindig elbáméskodom a „ dokumentálódás” számára fenntartott időt. Hol titkos, hol titoktalan varázspatakok látok, elbájolt völgyet, pöttöm Coloradót... Javíthatatlan vagyok.*

- Van ezért valami megkapó ebben a völgyben – hangolódik rám az alpolgármester, de hamar visszatér a „közigazgatásilag körülhatárolt

jelenbe”. – Kékes község Beszterce-Naszód megye szélén, vagy ahogyan mi mondjuk: „nagyon szélén” fekszik. Mindig is így volt: a tíz falu, amely hozzátartozik, hol Kolozs, hol Beszterce-Naszód megye vonzás-, illetve hatáskörébe tartozott. A községnek mintegy 3500 lakosa van, ennek kb.25 százaléka magyar. A lélekszámot tekintve „legmagyarabb falvak” a következők: Borzás, Mezőverese gyháza, Kékes és Szászsombor. Az elemi szintű nagy nyelvű oktatás helyszíne hol Kékes, hol Vereseyháza - az ingázást iskolabusz bonyolítja le, illetve jómagam, aki vereseyházi vagyok. Ötödikbe már a szomszédos községbe, Vicére járnak a gyerekek – iskolabusszal. Nagyon érdekes színfolt ezen az oktatási palettán Szászsombor, ahol az idén beindult a magyar nyelv fakultatív oktatása. Ottani tanácsosunk házról házra járva biztatta a szülőket, hogy irassák be ide gyerekeiket, mert abból csak előnyük származik... Nagy sikernek könyvelte el az egész völgy a szászsomboriak elszántságát, annál is inkább, hiszen ott már igencsak szórványosodóban vagyunk. „Jól iratkoztak a szülők” – mi így mondjuk. Persze az relatív dolog, hogy mennyire „tanulnak vissza” magyarul. Aztfigyeltem különben meg, hogy itt mifelénk az anyanyelv kifejezésnek sajátos értelme van; ha az apa magyar és az anya román, akkor a magyar csupán „apanyelv”, azaz nemigen beszéli a gyerek. De ha az anya magyar, akkor viszont... anyanyelv, és azt beszélük. Hát nem furcsa?

- *Tehát aki az elfelejtett anyanyelvét tanulja fakultatív magyar órákon, az „viszatanul magyarul”...*

- Igen. De higgye el: nem könnyű a „szép magyart” beszélni egy szórványmegye legszélén, ahonnan minden magyar „nyelvközpont” vagy messze van, vagy csak kerülő utakon – országutskéleken – közelíthető meg.

(Folytatjuk)

**Bányai József
ügyvéd**

Iroda: RO-400430
Kolozsvár(Cluj)
Bistritei u. 41
Tel:+40-722-365-391